

هریک از آنان کنیزی دارد که به خدمتش مشغول است و سرا و راشستشو میدهد
و غذا و آشامیدنی برایش آماده میسازد. کنیز دیگری هم دارد که با اومی
خواهد. این چهار صد نفر در پای تخت پادشاه می نشینند.
تخت او بزرگ و با جواهر گرانبها آرایش یافته است. پهلوی وی چهل کنیز
برای هم خوابی با او روی تخت می نشینند. او گاهی هم در حضور همراهانش با
یکی از ایشان جماع میکند.
او از تخت خویش پائین نمی آید و اگر بخواهد قضاء حاجت بکند در تشت انجام
میدهد، و هر وقت بخواهد سوار شود اسب او را نزدیک تخت می آورند و از روی
تخت سوار آن میشود، و چون قصد پیاده شدن را بکند اسب خود را نزدیک می
برد تا روی تخت پیاده شود.
او خلیفه‌ای دارد که قشون را اداره میکند و با دشمنان می‌جنگد و نرسد
رعایای او و جانشین وی میباشد. (۱)

oooooooooooooooooooooooooooo

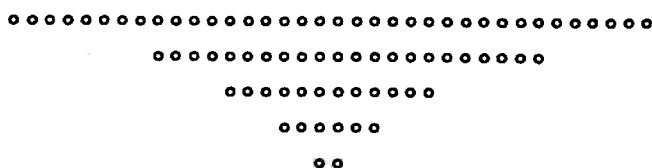
(۱) - رجوع کنید به سفرنامه معروف احمد بن فضلان بن العباس
بن راشد بن جماد. ترجمه ابوالفضل طباطبائی، چاپ بنیاد
فرهنگ ایران.

از مطالعه یادداشت‌ها و چشم‌دیدهای بن‌فzلان به‌وضاحت پیدا است که روس‌ها
صدها سال قبل نیز مردمی ، پست ، کشیف ، بی‌تهذیب ، خرافه‌پرست و
وحشی بوده‌اند.

ناموس و شرف در فطرت‌شان مفهومی نداشته و قساوت و بی‌رحمی جزء آئین
زندگی‌شان بوده است . جز با باده‌گساری و گرایش به‌اوهام و باطیل ، از
ارزش‌های انسانی و استعداد تعقل و تفکر بی‌بهره بوده‌اند .

انسان‌ها از همان آغاز در جامعه روس فقط بحیث‌یک ابزار کار و بهره‌کشی
و هوس‌رانی، مورد استفاده^۱ می‌گرفت و نظام بردگی و ارباب‌سالاری ، سرلوحه^۲
قاموس نظام اجتماعی آنهاست . وحشت ، بی‌فرهنگی و حیوان‌صفی ،
همان میراث بسیار کهن آبائی‌شان محسوب می‌شود . و حتی پس از گذشت
هزار و اند سال ، و دگرگونی‌های عظیم جهانی و بشری ، هنوز هم در اجتماع
و طبیعت روسی ، تغییری وارد نشده است . و با آن خصوصیت درنده‌خوئی و بد
عهدی و بدکنشی و بدمنشی که درنها دایشان وجود دارد ، هر روز در یک گوشه
ای از جهان فتنه می‌آفرینند و آتش می‌افروزند .

و به حق باید گفت که این آتش افروزان گیتی و دشمنان بشریت و تمدن ،
در واقع لکه^۳ ننگی اندیردامان انسانیت و آفرینش وهستی که امید داریم
روزی نابود گردند و بساط زمین و ساکنان رنج‌دیده^۴ آن از شرشان آسوده
شوند .

دشمنی به این دیار نیا مده بود، فقط کشتی ها تجار و شکار بردانجا رفت
و آمد میکرد و روسان را با گیل و دیلم بفرماندهی یکی از سرداران
ابن ابی الساج جنگها بود و عاقبت در مملکت شروان به ساحل دیار
نفت رسیدند که بنام "باکه" معروف است.

روسان هنگام بازگشت از حملات خود به جزایر نزدیک دیار نفت که چند
میل با آن فاصله دارد، پناه میبردند و در آن هنگام شاه شروان علی بن
هیشم بود و مردم مهیا شدند و به قایق ها و کشتی های تجار نشستند و روسوی
این جزایر نهادند و روسان نیز بر آنها حمله بردند و هزاران کس
از مسلمانان کشته و غرقه شدند و روسان ماه های بسیار به همین وضع که گفتیم
در این دیار بودند و هیچ یک از اقوام مجاور بسوی ایشان راه نداشت
مردم از آنها در احتیاط و بیم بودند که این دیار به نظر اقوام مجاور
خطرناک می نماید و چون روسان غنیمت فراوان گرفتند و از اقامت ملول
شدند، بدهانه و مصبر و دخر رفتند و به شاه خزر نامه نوشتند و مطابق شرطی
که نهاده بودند اموال غنیمت برای او فرستادند.

شاه خزر کشتی ندارد و مردمانش عادت کشتی نشینی ندارند و اگر چنیس
نبود برای مسلمانان خطری بزرگ بودند و چون لاریان و دیگر مسلمانان
دریای خزر حکایت روسان بدانستند، به شاه خزر گفتند، "ما را با این قوم
که بدیار برادران مسلمان ما حمله برده و خون ها ریخته و زن ها و اطفال را
اسیر کرده اند، بهم واگذار و شاه منع ایشان نتوانست کرد و کس پیش روسان
فرستاد و خبردارشان کرد که مسلمانان قصد جنگ ایشان دارند و مسلمانان
اردو زدند و به طلب روسان دنبال آب سرازیر شدند و وقتی چشم به چشم
افتاد روسان از کشتی ها برون شدند و مقابل مسلمانان صف کشیدند و خلق
بسیار از نمازای مقیم آمد همراه مسلمانان بوده

و مسلمانان پانزده هزار بودند با اسب و سلاح و سه روز در میان پیکار بود که خدا مسلمانان را بر آنها فیروزی داد و به شمشیرها دچار شدند. جمعی کشته و گروهی غریق شدند و پنج هزار کس از آنها جان بردند و در کشتی‌ها نشسته به ساحل دیگر رفتند که مجاور دیا ربطاس است و کشتی‌ها را رها کرده راه خشکی گرفتند. بعضی را مردم بوطاس بکشتند و بعضی دیگر بدیاربغز افتادند و به دست مسلمانان کشته شدند. آنچه بشمار آمد سی هزار بودند و از آن سال دیگر روسیان بازنیا شدند. " (۱))

.....

.....

.....

.....

...

(۱) - رجوع کنید : به کتاب مروج الذهب مسعودی ترجمه ابوالقاسم پاینده چاپ ایران صفحه ۱۷۹ - ۱۸۰ جلد اول .

نوشته مسعودی که خود از بزرگان تاریخ است، گوشه دیگری از شرارت
 پیشگی و درنده خوئی و تلبیس و تزویر روس ها را بازگو میکند .
 از این نوشته بخوبی پیداست که روس ها در هر دوره و در هر زمان و مکانی
 که دست یافته اند، بر مردم تاخته اند و از قتل و کشتار زنان و کودکان بی
 گناه لذت برده اند . خونخواری و آدم کشی و یغماگری و چپاول، از آن
 شیوه ها نیست که در خون روسی عجین است و قساوت و سنگدلی و فرصت طلبی
 در اعماق روح و اندیشه آنان مضمرباشد . در گفتار مسعودی ما زاد
 بر آنکه تصویری از هیت روس ها منعکس شده است، سازشکاری ها و بی
 تفاوتی های زمداران و رجحان منافع شخصی شان بر مصالح و سود مردم،
 به نحو بارزی متجلی میباشد . و بیانگر این واقعیت است که مسردم
 مخصوصاً "امت های مسلمان هیچگاه تن به ذلت و خواری نمیدهند، در برابر
 سازشکاری ها و فساد و بیدادگری قیام میکنند و قیام ایشان بمثابه طوفان
 خروشنده است که هیچ نیروی نمیتواند در برابر آن پایداری کند و از شدت
 و حرکت آن بکاهد . و این حقیقت در تاریخ اسلام و جهان شواهد ارزنده و
 بیشماری دارد که همه از آن آگاهی داریم .

روسها در جهان خواری و بیدادگری، فطرت (مورچه خورک) را دارند .
 در بدو کار و مادامی که قصد صیدی دارند، چنان خود را ضعیف و ناتوان
 و عاجز و آمی نمایند که پنداری مرده اند و کوچکترین و عاجزترین مخلوقات
 هم میتوانند بر سر و گردن آنان یا نهند و از وجودشان استفاده کند . ولی به
 مجردی که حریف به آنها نزدیک شود آنها را اغفال کردند، چون اژدهای سر
 کش و بی رحمی زبان از کام فرا میکشند و همه را میبلند و نابود میکنند .
 گرچه استعمار به هر اسم و رسمی که باشد و در هر چهره ای که جلوه کند، جز اسیر

کردن و بلعیدن ملت ها ، ارمغانی با خود ندارد ، اما در مکتب استعمار
جدید ، روس ها استاد حيله و مکر و زرنکی و حق بازي و غداری اند و ديگران
نوآموزان احمق و ابله

و از اينجا ست که ميتوانند در قلب امريکا و افريقا نفوذ کنند و مردم را
به هوای دانه در دام کشند و علی رغم آنکه هر جا ميرسند جز تباهی و فقر
و گرسنگی و هلاکت و چیزی نصيب مردم نمیشود ، باز هم زمان بسود آنهاست
و بشر خوشبخت و روفريب خورده ، هر روز در اين دام گرفتار میگردد .
چنانچه در اوایل سال ۱۹۸۴ م و پس از بقدرت رسيدن مزدوران روسی در
ايتوپی ، عفريت فقر و گرسنگی ، هزاران نفر را بکام خویش فروبرد و
عواطف بشری را در دورترین نقاط جهان برانگیخت تا از زمین و هوا به
یاری آنان بشتابند و با فرستادن دوا ، غذا ، از آلام ایشان بکاهند .
اما روس ها در جریان آن فاجعه دردناک بجای نان و لباس که شعار پوچ و
همیشگی شان است ، انبارهای باروت و تانک و راکت بدانجا میفرستادند
تا احيانا " اگر مردم از فقر طگرسنگی فريادی بکشند ، با اين سلاح ها سرکوب
شونده ولی با وجود اين همه خبث و بداندیشی روس ها ، و شناختی که هر روز
در اثر تجارب تاريخی و پديده های عینی جهانی از جنایات روس ها در
جهان نيان دست میدهد ، باز هم ملت های وجوددارند که به گونه ای در دام
ودانه روس ها اسير میشوند و معلوم نيست پاين ما چرا بکجا خواهد
انجامیید .

.....

+++++

xxxxxxx

سوم - شناخت ابن بطوطه از روس ها :

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo
oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

ابوعبدالله محمد بن ابراهیم طبری معروف به ابن بطوطه، عالم
وجغرافیا دان و جهانگرد مشهور مراکشی (۷۰۳ - ۷۷۹ ه. ق) که عمر
خود را به سیاحت و دریافت خصوصیات انسانی و جغرافیائی کشورهای
مختلف سپری نموده و از افغانستان نیز به تفصیل دیدن کرده است، در
کتاب خود مینویسد که : ((" ... روس ها مذهب مسیحی و موی زرد و
چشمان کبود و قیافه زشت و مکروهی دارند و مردمی غدار می باشند .
معادن نقره در سرزمین آنان فراوان است و صوم های نقره از آنجا
می آورند و وزن هر کدام آنها پنج روقیه است . " (۱)))
ملاحظه میکنید که این عالم و دانشمند با فراستی که داشته است، حدود
هشت قرن پیش، زشتی و غدار ی روس ها را درک کرده و از آن با کراهت
یاد میکند .

واقعا " کلمه ای غیر از این در خور روس ها نمیتوان یافت . و ایکاش
روس گرایان جهان این را میدانستند و به آن عمل میکردند و از آن
دوری می جستند .

xx

+++++

.....

(۱) - رجوع کنید : سفرنامه ابن بطوطه ترجمه داکتر محمد علی موحد

چاپ ایران جلد اول صفحه ۳۸۶ .

استاد سخن و سخن آفرین استاد، مرحوم حکیم ابو محمد الیاس نظامی گنجوی (۵۳۰ - ۶۱۴ ه.ق) که بیش از هر کسی با محیط روس ها و خصلت آنان آگاهی داشته است، در کتاب سکندرنامه اش ضمن نگارش وقایع لشکرکشی اسکندر مقدونی بروسیه و با بهانه فرصتی که بوی فراهم گردید، جای جای از روس ها تذکار میدهد که معلوم است او نیز همانند میلیونها انسان زجرکشیده آنروز و امروز، از روس ها دل پر خونی داشته است. وی همچون بشرشناس و رونکا و ما هر و تردستی، تصویر ماهیت روس ها را چنان با دقت و ژرف نگری ترسیم میکند که حتی امروز هم، جهانیان به اندازه و کیفیت شناخت نظامی در هفت قرن پیش، روس ها را نمی شناسند. اسکندر ظاهرا "از راه شمال ایران، وارد صفحات کشور ما شده و با عبور از رود آمو، به جنگ روس ها رفته بود. اینک شرح ماجرا را از زبان خود حکیم نقل میکنیم :

بیابان خوارزم را نوشت	ز جیحون در آمد به بابل گذشت
بدان تا کند عالم از روس پاک	قراش نمی بود، در آب و خاک
در آن تاختن دیده بی خواب کرد	گذر بر بیابان سقلا ب کرد
بیابان همه خیل قفچاق دید	در اولعبتان سمن ساق دید
به گرمی چو آتش به نرمی چو آب	فروزا نتر از ماه و آفتاب
همه تنگ چشمان مردم فریب	فرشته زدید ارشان ناشکیب
نقاب نه بر صفحه روی شان	نه پاک از برادر نه از شویشان

سپاهی عزب پیشه و تنگ یاب چو دیدند روئی چنان بی نقاب
ز تاب جوانی به جوش آمدند در آن داورى سخت کوش آمدند

اما سکندر متوجه اوضاع میشود و نمى گذارد لشکریانش افسون شوند و در
نیمه راه با زمانند و در اثر این مراقبت، لشکریان خویشتن داری خود
را حفظ میکنند و با وقار و متانت از آن کمینگاه بیرون میروند :

کس از بیم شه ترکتازی نکرد بدان لعبتان دست بازی نکرد
چو شه دید خوبان آن راه را نه خوب آمد آن قاعدت شاه را
پری پیکران دید چون سیم ناب سپاهی همه تشنه و ایشان چو آب
ز محتاجی لشکر اندیشه کرد که زن، زن بودی گمان و مرد مرد

سکندر با آن تهذیب و فرهنگی که داشت نه تنها خود و لشکریانش را از تجاوز
وبی حرمتی بازداشت بلکه بنا بر گفته نظامی، سران قفقاز را در برابر
آن همه بی حیائی و بی ناموسى نکوهش میکند و از آنجا رهسپار ديار روس
میشود :

جهان را ز رایت چو طاووس کرد سراپرده را در سوی روس کرد
به روسی خبر شد که داری روم در آورده لشکر بدان مرز و بوم
چو قبال روسی که سالار بود شد آگاه که گردون بدین کار بود
یکی لشکرانگیخت از هفت روس بگردا ره رفت کرده عروس
سپاهی نه چندان که لشکر شناس به اندازهای آن رساند قیاس

فرمانروای روس لشکریان خود را به دلآوری و شجاعت می ستاید و آنان
را به پیروزی در برابر عساکر سکندر و بدست آوردن غنائم بیکسران

بسمه تعالی
oooooooooooooooooooo

المقتدر بالله خلیفه عباسی که در سال (۲۹۵ هجری) و به سن سیزده سالگی بر تخت خلافت تکیه زد، تعدادی از علمای عرب و عجم را بدور خود جمع نمود تا از ایشان جهت اشاعه و تبلیغ امور دینی استفاده کند. بر اساس این آرزو، هیئتی را مامور ساخت تا به کشورهای روس و اسلاو و بلغارم مسافرت نمایند و نامه های خلیفه را به پادشاهان اروپائی برسانند. هیت روز پنجمین به یازدهم صفر سال ۳۰۹ هجری مطابق ۲۱ جون ۹۲۱ میلادی از بغداد حرکت کرده و پس از گذشتن از شهرهای ایران و رود جیحون و بخارا وارد قلمرو روس ها میشوند که در آن ایام شاه روس بر تعداد محدودی از مردم و قطعه کوچکی از سرزمین امروزی روسیه فرمان روائی میکرد و در جمله این هیئت شخص باهوش، کنجکا و دانشمندی، عجمی نژاد بنام احمد بن فضلان نیز وجود داشته است که چشم دید خود را از روس ها و جامعه روسی با دقت تمام میا داداشت کرده و آنها را در سفرنامه اش تذکر داده است، که اینک عین آن متن را مطالعه میفرمائید :

((گفت : روسها را دیدم برای تجارت می آمدند و در رود "اتل" رفت و آمد می کردند. من هیچکس را به تناسب اندام آنان ندیده ام. هایشان سرخ و سفید و همچون درخت خرما (دارای قامت رسا - مترجم) هستند. پیراهن کوتاه (قرطی) جلیقه (خفتان) نمی پوشند. ((اما)) مردان شان لباسی ((می پوشند)) که یک طرف بدن شان را می پوشاند و یک دست ایشان از آن بیرون است. هریک از آنان یک داس و یک شمشیر و یک کارده همراه دارد و هیچگاه آنها را از خود دور نمی کنند. شمشیرها ایشان عبارت از ورق

تشویق میکنند. عساکر روسی، مخصوصاً "از دست یابی به غنائیم خوشحال میشوند و همه ایشان برای جنگ و مقابله اظهار آمادگی می کنند:

چنین لشکر خوب نادر دیده رنج	همه سربسرها روان های جنگ
کجا پای دارند باروسیان	چنین نازنینان و ناهاموسیان
جگر خوردن آئین روسان بود	می و نقل کار عروسان بود
چوروسان سختی کش، سخت مغز	فریبی شنیدند از اینگونه مغز
کشیدند سرها که تا زنده ایم	بدین عهد و پیمان سرافکنده ایم
بکوشیم کوشیدنی چون نهنگ	نمانیم از این گلستان بوی و رنگ
چوروسی، سپه رادل گرم دید	ز نیروی خود کوه را نرم دید
به لشکرگاه مدبه تدبیر جنگ	زدل برد زنگار و ز تیغ زنگ
ز دیگر طرف شاه لشکر شکن	به تدبیر بنشست با انجمن

سکندر نیز پهلوان و سران سپاه را نوازش میکند و پیروزی شان را در برابر مثنی دزد و رهن حتمی میداند. ایشان نیز اظهار آمادگی میکنند و بروز دیگر نایره جنگ بین دولشکر شعله ور میشود که چندین روز دوام می یابد و سرانجام بعد از هفت جنگ سخت، بر روس ها غلبه می یابند.

سوی روسی آورد یک ترک تاز	چو تند از دهائی دهن کرده باز
بر آورد پیروزی شاه دست	به قنطال روسی در آمد شکست

اما سکندر بعد از پیروزی، شاه روس را آزاد میکند و با ردیگرا و را فرمان روای آن کشور می سازند. نظامی، ضمن توصیف میدان های جنگ، از خصوصیات فیزیکی عساکر روسی نیز تذکر میدهد که نقل همه آنها در این رساله،

سخن را بدر از می کشد . نکته با رز این است که واقعا "پیشگوئی
عجیب و اندرز جالبی است . اومی گوید که :

ز روسی نجوید کسی مردمی	که جز گوهری نیستش ز آدمی
همه رهنان اند چون گرگ و شیر	به خوان نادلیرا ندو بر خون دلیر
ستانند کشور گشایند شهر	که خامان خلق اند و دوان دهر
چوره یا فتند آن حریفان به گنج	بسی بومها را رسانند رنج
به بیداد کردن بر آرنند بال	ز بازارگانان ستانند مال
اگر بر خری با رگوهربود	بگوهر چه بینی همان خربود
خلل چون در آن مرز و بوم آورند	طمع در خراسان و روم آورند

واقعا "آنچه نظامی گنجوی در آئینه ضمیر و قلب روش بین خود، احساس
کرده بود، پس از قرن ها تحقق یافت و بشریت ناظر آن بود که چگونه
روس های وحشی و رهن بر کشورها و ملت ها تاختند و یکی را بعد دیگری به
یغما بردند و اسیر کردند . اشغال بخارا و ترکستان ، حمله مکرر به ایران
و کشتارهای دسته جمعی ، قبل از جنگ و بعد از جنگ دوم جهانی ، تسخیر
کشورهای اروپای شرقی ، دست درازی در آفریقا و آمریکای شمالی ، و اخیرا "
حمله بر خراسان دیروز و افغانستان امروز ، بزرگترین شواهد ، آرزو حصر
روس ها ، و بارزترین نمونه خاطر طبیعی و دون منشی و درنده خوئی آنان است .
و بر همین انگیزه بود که کشور ما را در شش سال اخیر به خاک و خون کشیدند ،
هر چه بدست شان افتاد غارت کردند ، هر که و هر چه در نظر شان آمد ، کشتند .
شهرها و روستاها را ویران نمودند و بر هیچ زنده جانی رحم نکردند ، و هنوز
هم به این جنایت و وحشت ادامه میدهند تا دیده شود که دور زوال و فنا

B

4.737

HAQ

814

مستأجر : (الغائب) سلاموا وداوود وداوود وداوود
مستأجر : (الغائب) سلاموا وداوود وداوود وداوود

E. J. P. G. Box 100124

4300 3550 1

أخرى مكالمة

بودی آنان چگونه و چه وقت فرا میرسد و بشریت از شر این پرازیت های
خلقت چسان نجات می یابد انشاء الله مشیت الهی و گرداننده چرخ
زمان، این قرعه را بنام نامی ملت قهرمان و مجاهدان افغانستان خواهد
زد، و این افتخار نصیب آن جوان مردانی خواهد بود که رمز شجاعت و دلیری
و ایمان داری و آزادی و آزاد زیستن را در دل کوهها و زخرها با خون پاک
خویش نقش بستند و طلسم افسانوی و اهریمنی قوای روس را درهم شکستند.

(پایان)

.....

+++++

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

های فلزی (تیغه) خط دار فرنگی است. از ناخن تا گردن هریک از آنان از نقش‌ها و تصویرهای مشجر به رنگ سبز (مخضرشجر) و غیره پوشیده است. زنان ایشان هریک حقه‌هایی از نقره یا مس و یا از طلا به تناسب دارائی شوهر بر پستان خود می‌بندد. هر حقه حلقه‌ای دارد که یک‌کارد به آن وصل و به پستان بسته شده است. آنان نیز طوق‌هایی از طلا و نقره به‌گردن خود می‌بندند، زیرا هر وقت مردی صاحب ده‌هزار درهم شد یک طوق برای زنش می‌سازد. اگر بیست هزار درهم داشت دو طوق و به همین نسبت در مقابل هر ده‌هزار درهم که به دارائی او افزوده می‌شود یک طوق اضافی به زن خود میدهد و گاهی دیده می‌شود که زنان تعداد زیادی طوق زینت‌گردن خود نموده‌اند.

بهترین زینت زنان مهره‌های (خرز) سبز از جنس سفال (خزف) است که در کشتی‌ها آنرا معامله میکنند. هر مهره را به یک درهم می‌خرند و برای زنان خود گردن‌بند درست میکنند.

آنان کثیف‌ترین خلق خدا هستند. خود را از بول و غایط پاک نمی‌کنند و غسل جنابت به‌جانی آورنده. دستان خویش را پس از غذا نمی‌شویند. بلکه این جماعت همچون خران گمراهند.

از شهر خودشان می‌آیند و کشتی‌های خویش را در آتل ((نهر)) بزرگی است لنگر می‌اندازند. در کنار آن خانه‌های بزرگی از چوب بنا میکنند. در هر خانه ده و بیست نفر کم‌تر یا بیشتر با هم زندگی میکنند. هریک از ایشان تختی دارد که روی آن می‌نشیند. آنها کنیزانی زیبا و طناز بسرای بازرگانان همراه دارند. هر مردی کنیز خود را در آغوش می‌گیرد. در حالیکه دوستش او را تماشا میکند. گاهی ایشان به‌طور دسته‌جمعی و با حضور یکدیگر

این کار را میکنند و گاهی شخص با زرگان که نزد ایشان می‌رود تا از یکی از آنها کنیزی خریداری کند، می‌بینند و با کنیزش هم آغوش است و او را رها نمی‌کند تا احتیاجش از او رفع شود.

آنان هر روز با ید سرو صورت خود را با کشیف‌ترین و نجس‌ترین و آلوده‌ترین آب شستشو بدهند بدین طریق که هر روز کنیز غذا می‌آورد و لگن بزرگی از آب با خود دارد و آن را به آقا خود می‌دهد او دستها و صورت (و موی سر خویش) را در آن می‌شوید و آنرا داخل لگن شانه می‌کند سپس درون لگن تف می‌اندازد و آب بینی میریزد و (هر کار کشیفی را) در آن آب انجام میدهد چون از کار خود فراغت یافت کنیز لگن را نزد کسی که پهلوا و است می‌برد و او نیز همین کار را در لگن می‌کند کنیز همین طور لگن را از پیش یکی برداشته نزدیکی دیگر می‌گذارد و آن را نزد تمام اشخاص موجود در خانه می‌گرداند و هر یک از آنان آب بینی و دهان خود را در آن میریزد و صورت و موهای خویش را در آن شستشوی می‌دهد.

وقتی کشتی‌هایشان به این لنگرگاه می‌رسد هر یک از آنان با مقصداری نان و گوشت و پیا و شراب بیرون می‌آید و به طرف چوبه بلندی که در آنجا نصب است می‌رود روی این چوب تصویری به شکل انسان است و تصویرهای کوچکی نیز در اطراف آن می‌باشد پشت این تصویرها چوبهای بلندی در زمین نصب شده است و آنگاه به سوی تصویر بزرگ می‌رود و به آن سجده می‌کند و میگوید: "خدایا من از شهر دوری آمده‌ام و چند سرکنیز و چند پوست‌سمور همراه دارم." تا آنکه تمام آنچه از کالا که همراه خود آورده است به زبانش می‌آورد، سپس می‌گوید: "با این هدیه پیش تو آمده‌ام."

آنگاه آنچه را که با خود آورده در مقابل آن چوب می‌گذارد و می‌گوید: "میخواهم

تا جری بادینا رودرهم فراوان به من روزی کنی تا آنطور که دلخواه من
 است از من بخرد و با گفته ام مخالفت نکند"، سپس میرود.
 هرگاه نتوانست آنرا بفروشد و اقامتش به طول انجامید برای بار دوم و سوم
 هدیه میبرد، و اگر منظورش انجام نشد برای هریک از آن تصویرهای کوچک
 هدیه برده از آنها شفاعت میطلبید و میگوید: "اینها زنان و دختران
 و پسران خدای ما است و همینطور از یک یک تصویرها خواهش می کنند و
 آنها را به شفاعت میخواهد و در برابر ایشان گریه و زاری مینماید و چون
 کار فروش برایش آسان شد و معامله کرد میگوید: "خدای من حاجتم را برآورد
 و بایدها و پاداش بدهم".

سپس چند گوسفند یا گاو حاضر کرده می کشد و قسمتی از گوشت آنها را صدقه
 میدهد و باقی را در برابر آن چوبه بزرگ و چوبه های کوچک اطراف آن می
 اندازد و کله های گاو و گوسفند را بر چوبی که روی زمین نصب شده است
 آویزان میکند. چون شب فرارسد سگها آمده همه آنها را میخورد. آنگاه
 کسی که اینکار را کرده است میگوید: "خدایم از من شنود شده و هدیه ام
 را خورد".

وقتی یکی از ایشان بیمار شود در مکانی دور از خودشان چادری برایش
 نصب میکنند و او را درون آن انداخته مقداری نان و آب نزدوی میگذارند
 در اینحال نزدیکش نمی شوند و با او صحبت نمی کنند. حتی در تمام مدت
 بیماری او را پرستاری نمی کنند. خصوصاً اگر نتوان یا برده باشد هرگاه
 بهبودی یافت و برپا ایستاد نزد آنان بر میگردد و اگر مرد او را میسوزانند.
 چنانچه این شخص برده باشد او را به حال خود میگذارند تا سگها و پرندگان
 گوشتخوار آن را بخورند. هرگاه دزدی را هزنی را دستگیر کنند او را به پای

یک درخت تنومند آورده ریسمان محکمی به گردنش میبندند و به آن درخت می آویزند و همچون آویزان میمانند تا در اثر توقف در باد و باران تکه و پاره شود .

(بمن) میگفتند ایشان هنگام وفات سران خود کارهای دربار را به آنسان انجام میدهند که کوچکترین آنها سوزاندن است . من میل داشتم از آن آگاه شوم ، تا آنکه خبریافتم مردی از بزرگان ایشان در گذشته است . او را درون قبرش گذاشتند و روی آن برای ده روز با سقف پوشانده . تا آنکه از بریدن و دوختن لباسش فراغت یافتند .

اما دربار را شخص فقیر ، قایق کوچکی برایشان می سازند و جنازه شان را درون آن گذاشته قایق را میسوزانند . در مورد شخص مالدار ، دارائی او را جمع نموده سه قسمت میکنند . یک سوم آن را به کسانش میدهند و با یک سوم آن لباس برایش آماده میکنند . با یک سوم دیگر شراب تهیه نموده در روزی که کنیزش خود را می کشد و با ارباب خود سوزانده میشود ، می گساری میکنند . آنان شب و روز با بی پروائی با ده گساری میکنند و آنقدر شراب مینوشند که گاهی یکی از ایشان در حالی که جام در دست دارد می میرد . اگر یک نفر ریس از ایشان بمیرد کسان او به کنیز و غلامانش میگویند : "کدام یک از شما با او می میرد؟" یکی از ایشان می گوید : "من" . وقتی چنین گفت نباید هرگز از این فکر بازگردد و اگر بخواد چنین کند او را رها نمیکنند . بیشتر کسانی که این کار را انجام میدهند از کنیزانند .

وقتی شخص پیش گفته درگذشت به کنیزانش گفتند : "کی با او میمرد؟" یکی از ایشان گفت "من" . سپس دو کنیز برایش گماشتند تا او را نگاهداری کنند و هر کجا می رود همراهش باشند ، حتی پایهای او را با دست خود بشویند .

ایشان کارهای او را از دوخت و دوز لباس و تهیه احتیاجات وی زیر نظر گرفتند. کنیزک نیز هر روز بنوشیدن شراب و خواندن آواز و شادی و سرور مشغول بوده چون روز سوزاندن آن مرد و کنیزک فرا رسید به رودخانه ای که قایق او در آنجا بود رفتیم. قایق را بیرون آورده روی چهارپایه ای از چوب تبریزی قرار دادند و اطراف آن چوبهائی مانند پیل های بزرگ گذاشتند آنها را امتداد دادند تا روی چوبه های (قایق) نصب شده

آنان همچنان به رفت و آمد مشغول بودند و گفتگومی کردند (به زبانی که من نمی فهمیدم. آن شخص هنوز در درون قبرش بود و او را بیرون نیاورده بودند) آنها نگاه تختی آورده روی قایق گذاشتند و آنرا با لحافهای از دیبای رومی و پستی های دیبای رومی پوشانده سپس زن پیری که او را ملک الموت میگویند پیش آمده او تخت را با فرش که گفتم پوشانیده این زن دوخت و دوز آن فرش را بعهده داشت. او کنیزان را میکشد و جوان پیره "کت و کلفت و باقیافه درهم و خشنی به نظر رسید.

چون سرقبر را رفتند خاکها را از روی چوب یکسور یختند و چوب را برداشتند و او را با لفافه ای که در آن مرده بود بیرون آوردند. دیدم جنازه در اثر سرمای محل سیاه شده بوده در قبر او شراب و میوه و یک عدد (طنبور) پهلوی گذاشته بودند. همه آنها را بیرون آوردند. جنازه فاسد نشده و بجز رنگ تغییر دیگری در آن روی نداده بود. آنها نگاه شر و آل (سراویل) و کفش (ران) و دمپائی (خف) و نیم تنه (قرطق) و جلیقه دیبا (خفتان دیبا ج) با تکه های طلائی بپوشانیدند.

یک کلاه (قلنوه) از دیبای سموری بر سرش نهاده و او را حمل کردند و به درون چادری که در قایق نصب شده بود بردند و روی لحاف نشانند و بر پستی ها تکیه اش دادند. شراب و میوه و ریحان آورده نزد او گذاشتند.

مقداری نان و گوشت و پیا ز (نیز) آورده در پیش او انداختند. سپس یک سک آوردند و آن را دونیم کردند و به درون قایق انداختند. آنگاه تمام سلاح های او را آوردند و پهلویش نهادند. پس از آن دودام آورده آنقدر آنها را راندند تا عرق کردند، آنگاه با شمشیر آنها را قطعه قطعه کرده گوشتان را در قایق انداختند. پس از آن دوگاو آورده آنها را نیز قطعه قطعه کردند و به درون قایق انداختند. آنگاه یک خروس و یک مرغ حاضر کردند و آنها را کشتند و در قایق انداختند. کنیزکی که میخواست کشته شود همچنان در رفت و آمد بود و داخل یک یک چادرهای ایشان میشد و صاحب چادر با او جماع میکرد و به او میگفت: "به مولای خودت بگو که من به خاطر محبت او این کار را کردم".

چون عصر روز جمعه فرا رسید کنیزک را به طرف چیزی که به شکل چهار رچوب در ساخته بودند بردند. اوپاهای خود را روی کف دست مردان گذاشته بود، و به آن چهار رچوب نزدیک میشد و با خود چیزی می گفت. آنگاه او را پائین آوردند و با ردوم بالا بردند و همان کار با راول را انجام داده برای بار سوم او را پائین آوردند و بالا بردند و همان کار دو بار اول را کرده. پس از آن یک مرغ به او دادند و سر آن را کنده به یکسو انداخت. آنها مرغ را گرفته به درون قایق انداختند.

من راجع به کار کنیزک از ترجمان استعلام کردم. گفت: "با راول که او را بالا بردند گفت: "اینک پدر و مادر مرا میبینم". بار دوم گفت: "اینک همه کسان خود را که مرده اند میبینم، نشسته اند، و با رسوم گفت: "اکنون مولای خودم را میبینم که در بهشت نشسته، چه بهشت زیبا و سبز و خرمی!".

مردان و غلامان همراه او هستند و او مرا میخواند."

مرانزدا و ببرید "ه سپس ا و را به طرف قایق بردند. آنگاه د و ا لنگوراکه در دست داشت بیرون آورد و به زنی که (ملک الموت) نامیده میشود، ا و را میکشد، دا د و د و خلخال را که با خود داشت بیرون آورده به د و ک نیز در خدمتش که دختران زن معروف به ملک الموت بودند تسلیم نموده

سپس ا و را به سوی قایق بالا بردند، اما درون چادر نکردند. آنگاه مردها با سیروچوب پیش آمدند و یک جام شراب به او دادند. او بر آن جام آواز خواند و آنرا نوشیده ترجمان به من گفت: "به این شکل با زنان همراه خود خدا حافظی می کند". پس از آن یک جام دیگر به او داده شد و آن را گرفت و آواز خود را دنبال نموده پیرزن او را به خوردن شراب و رفتن به درون چادری که مولایش در آن بود تشویق میکرده. ناگاه دیدم کنیزک حیرت زده به تردید افتاد و خواست به درون چادر برود و سر خود را میان چادر و قایق برده

پیرزن سرا و را گرفته به درون چادرش برد و خود نیز همراه او رفت.

مردها با چوب برسپرها می زدند تا مبادا دا د و فریاد او به گوش برسد و کنیزان دیگر به وحشت افتند و نخواهند با مولایان خود بمیرند. سپس شش نفر مرد به درون چادر رفتند و همگی شان با کنیزک جماع کردند. آنگاه او را پهلوی مولایش خوابانده و دو نفر دو پا و دو نفر دو دست او را گرفتند. پیرزنی که ملک الموت نام دارد ریسمانی بطور مخالف به گردن او انداخت و آنرا به دو نفر داد تا بکشند. خود او با خنجر لبه پهن پیش آمد و آنرا در چند جای دنده هایش فرو برد و بیرون کشید. آن دو مرد گلویش را با ریسمان فشردند تا جان سپرده

پس از آن نزدیکترین کس مرده پیش آمد و چوبی گرفت و آنرا آتش زده سپس در حالی که برهنه و رویش به سوی مردم بود، و چوب روشن را در یک دست داشت و دست دیگر را بر مقعدش نهاده بود، از پشت به عقب به طرف کشتی

رفت تا چوبهای را که در زیر قایق آمده شده بود (پس از آنکه کنیز را کشته بودند پهلوی مولایش گذاشتند) آتش زده مردم چوب و هیزم آورده و هریک چوبی که سر آن شعله ور بود همراه داشت و آن را روی توده چوبها انداخت ، بدین شکل آتش در هیزم سپس در قایق و چادر و مرد و کنیز و آنچه در درون چادر بود رخنه کرده آنگاه با دتند و سختی و زید و شعله های آتش شدید و شراره سوزان آن افروخته گردید .

پهلوی من یک مرد روسی ایستاده بود و شنیدم با ترجمان همراه من گفتگو میکند . از او پرسیدم (چه میگوید؟) . گفت : " شما عزیزترین کسان خود و گرامی ترین آنها را آورده به درون خاک می اندازید و خاک و حشرات و کرم ها و ارامی خورند ، در صورتیکه ما او را با آتش در یک لحظه می سوزانیم و در همان هنگام و همان ساعت به بهشت میرویم " . سپس خنده زیادی کرده علت خنده اش را پرسیدم . گفت : " از آنجا که خدایش با او لطف دارد در یک ساعت با در فرستاد تا او را فرا گیرد .

در واقع هنوز یک ساعت نگذشته بود که قایق و هیزم و کنیزک و مولایش همه تبدیل به خاکستر شدند . آنگاه در جایگاه قایق ، که آنرا از نهر بیرون برده بودند ، ساختمانهای مانند تپه گرد برپا ساختند و در میان آن یک چوب بزرگ تبریزی نصب کردند و نام آن مرد و نام پادشاه روس را بر آن نوشتند و آنجا را ترک گفتند .

oooooooooooooooooooooooooooo

گفت :

پادشاه روس را رسم اینست که چهارصد نفر مرد زنده و کارآزموده از

اشخاص طرف اعتماد او از دوستانش در کاخ خود همراه دارد .

ایشان به مرگ اومی میروند و حاضرند در برابرش کشته شوند .

تصویر روس

در

آئینه تاریخ

نویسنده :

دکتر حق شناس

((تصویر روس در آئینهء تاریخ))

- پیش‌گفتار
- چشم دیدبن فضلان سفیرسیا را المقتدر خلیفه عباسی
- چشم دیدم سعودی مورخ وجها نگر دم معروف
- شناخت روس‌ها از نظربن بطوطه
- روس‌ها از دیدگاه نظامی

دکتر حق شناس

بنا م خداوند جان و خرد
کزین برتر اندیشه برنگذرد
.....

پیشگفتار

رساله حاضر هر چند کوچک و مختصر است ، اما تصویر گویا ئست از سیمای
زشت و نا میمون روس و تا بلوئیست مبین خصلت ددمنشی و غرایز
حیوانی و خونخواری و بدعهدی این قوم غدار در زمان های بسیار
دور که خواننده را به کنه و ماهیت ایشان آشنا میسازد ، و بنه وی
می آموزد که فطرت روس از فرهنگ و انسانیت مایه ای ندارد و گذشت
قرون و اعصار و زرق و برق ساینس و تکنالوجی ، بر ضمیر و قلب بی
فروغ آنان هرگز اثری بر جا نگذاشته است . و امروز در عصر
کیهانی و خرد که روشنائی اندیشه و دانش ، گمگشتگان وادی توحش
وبی خردی را یاری و رهنمائی میکند ، روس ها ، همان اندک بودند
و همان کنند که یک هزار و اند سال پیش میکردند .

البته آن عده از روسان که خود نیز از این مردم و از آن محیط دوری
جسته اند و در گوشه و کنار دیگر جهان بسر میبرند و از سرشت و آئین
روسی نفرت دارند ، مسلما " با دوری از محیط و رنگ و بویافتن از
دنایای دیگر ، از ردیف روس هائی که مورد گفتگوی ما است ، خارج اند
و توقع می رود که ذکر نام روس و روسی در این رساله بر طبع شان گران
نیاید .

برای استفاده بهتر خوانندگان از این تصویر تاریخی، لازم دیدیم
تا بجای تبصره و اقتباس مختصرگونه از متون تاریخی، شواهد و اسناد
را بعینه نقل کنیم و سپس آنها را نقد و بررسی نماییم .

البته در میان شواهد تاریخی، مخصوصاً "در سفرنامه ابن فضلان، بعضاً"
نکات و جملات رکیک و موضوعات زشت و نازیبا وجود دارد که شاید بر
طبع بعضی ها ناخوش آیند باشد .

اما پرده پوشی از این قوم عریان (چنانچه بزرگان نکرده اند)
پرده افگندن بر آئینه تاریخ است که این خود، در قاموس تاریخنگاری
و آئین امانت داری، گناهست و ناصواب .

لذا با عرض معذرت و طلب پوزش از خوانندگان ارجمند، از هر نوع حذف
و تحریف در مطالب اسناد و شواهد، خودداری کردیم و در ترتیب و تدوین
این رساله، متون تاریخی را آنچنانکه هست، مبناء و معیار کار قرار
دادیم . به نظر من مندرجات این رساله کوچک و آنهم از دید و شناخت
بزرگترین مردان تاریخ و ادب و سیاست، حکم دایره المعارفی را دارد
که جامعه شناسی و روان شناسی و نژاد شناسی روس ها به نحو بارزی
در آن انعکاس یافته است . مطمئناً " مواد زیادی در این زمینه
وجود دارد که بایستی همه آنها گردآوری می شود و در این رساله درج
می گردید . اما آوارگی و افسردگی و نبودن کتاب و کتابخانه و فرصت
تحقیق و مطالعه، اجباراً " مرابدان و ادانتا علی العجاله به همیقدر
بسته کنم و آنرا بچاپ برسانم . باشد که مطالعه آن هموطنان عزیز
و آواره ام را در دیار هجرت و غربت، لحظه ای سرگرم سازد و به حیث یک
حربه، انتقام جویانه و افشاگر، از آلام شان بکاهد .

آرزومندم هرافغان با احساس ، درهرکجای دنیا که زیست می کند، هر
آنچه که از دست وزبانش ساخته می آید، و هر وسیله ای که برایش میسر
است و از بکار بردن آن علیه روس های سفاک و اجیرانش مضایقه نکند
و از این طریق دین خود را در برابر خدا و مردمی که برای دفاع از
حیثیت و آزادی و عقیده، درسنگرهای وطن قربانی می دهند، ادا نمایند.

ومن الله التوفيق

حق شناس

oooooooooooo